

VEND UTCAI KIRÁLYLÁNY

A Pustaszeri úttól meredeken fut föl a dombra a Vend utca. A hetvenes évek elején még szánkópályának is vígan használhatták a környék gyerekei, autó elvétve járt csak arrafelé. A Vend utcában lakott a három nővér, még a szánkózó kisfiúk és a háborúban edződött nagypapák lélegzete is elakadt tőlük, olyan szépek voltak. Hosszú fekete hajukon ragyogtak a hópihék, ahogy nevetve jöttek libasorban: hárman hozták hónuk alatt a spárgával körültekert fenyőfát. A gyönyörű karjuk és a gyönyörű mellük között. Mert ugyan vacak kis télikabátjuk eltakarta ezeket a csodákat, Búvady tudta még nyárról, hogy azoknál szebb nincsen. Nem szebb mell vagy kar nincs, hanem semmi.

Jöttek felfelé a hóban a fenyővel, mint az angyalok. Búvady lefékezte a szánkót a sarkával, még az arca is csupa hó lett, ahogy oldalt farolt és megállt. Annamari volt a legfiatalabb, ő ment leghátul, mosolyogva leborzolta Búvady hajáról a havat, egy pillanatra a szemébe nézett, aztán egy vidám kis sasszéval ment is tovább, nővéreiéhez igazítva lépéseit.

Búvady gondolta, hogy reménytelen ügy ez, Annamari tizennyolc éves volt, ő akkor múlt tizenegy. Gyerek volt még, azt sem tudta pontosan, mit is kellene csinálni egy nővel. Annyira nem, hogy attól félt, nem tud majd dugni, ha egyszer végre odajut, mert fel fog állni a farka. Nem mintha Annamarival kapcsolatban ilyesmit tervezett volna. Rá

gondolt először, amikor reggel felébredt, és mindenről ő jutott eszébe, látta maga előtt azt a csodálatos arcot órán, foci közben, elalvás előtt. Mindig, túlélesen, nem kellett hozzá fénykép. És ez jó volt így, ha fájt is a reménytelenség. Sokkal többet számított, hogy létezik egyáltalán a világon ilyen szívdobogtató szépség, és ő maga elé idézheti bármikor.

Sok évvel később is, ha a gyerekkorára gondolt, a hatalmas öreg hársfa, a régi ház és a régi arcok között mindig feltűnt Annamari is, frissen, hószagúan. De a nyolcvanas évek közepe nem az az idő volt, amikor Búvady túl sokat foglalkozott volna a múlttal. Vagy a jövővel.

Egy nyári este, lapzárta után durva pálnikázásba kezdtek, végül a Böszörményi úti kártyateremben kötött ki. Kopott kis szocreál hely volt, nappal önkiszolgáló étteremként működött, diákok és nyugdíjasok ebédeltek itt, éjszaka sűrű füstbe veszték a kártyások. Ha nagy néha rendőr tévedt be, az asztalokról eltűnt a pénz, de ez ritkán esett meg, le volt vajazva a játék.

Búvady az utolsó partiban majdnem kész lapot kapott kézbe, nyomta a plafonig, visszanyerte, amit addig vesztett, és hozzá még tízezret, ami több volt, mint a havi fizetése. Kint, a meleg nyári éjszakában már megszólaltak a madarak, eszébe is jutott, hogy gyerekkorában egyszer még sárgarigót is látott a kertben.

Két sarkot lesétált, azután taxiba ült, hogy megigyon még valamit a Körszálló bárjában, más nem nagyon volt már nyitva. Pénz van, idő van, gondolta vidáman, és azt is tudta, hogy a kurvák még ott ülnek a bárpultnál.

Erőtlenül fölmerült benne, hogy jó lenne jónak lenni. De a nap meg az éjszaka, ami mögötte volt, nem kedvezett a szép szándékoknak. A pálinka, a sör, a két csomag cigaretta és a nyereség még annyira sem. Elúsztatva, tompa fényű homállyal vette körül, majd máskor jó lesz, gondolta, és megtapintotta zsebében a harmincvalahány ötszázast.

A Körszálló idéltlen épülete mintha kacsalábon akart volna forogni, de nem forgott semmin. Csak egy nagy, buta kőhenger volt, ormóttanul magasodott a Városmajor és a Rózsadomb lába között.

Θροεπιμυθε

Sacra
Barbari
Thespiades
Cingite frontem
Floribus omnibus
O Ebalis, Paphis,
Laurigerisque coronis.
Nam ferit hic bene barbyton
Sua aijonis modulaminibus:
Egregius adeo, ut data vobis
Huic rear aurea pleetra sororibus:
Aoniūmve dedit puero melos.
Et cisbarā bonū addit Apollo,
Indole captus, et ingenio,
Hunc hederis igitur sacris
Cingite protinus alme
Pictis novam
Poëtam.

Géczi János képerverse

A bár süppedős volt, puha és tompa, színes fényekkel, lágy, halk zenével próbált erotikus hangulatot előállítani. Ami azt illeti, a bárpultnál ülő prostituáltak egy szenespincét is egy perc alatt erotikával töltöttek volna meg. Mindenki tudta, hogy csak bombázók élnek meg ezen a placcon, a szimpla kis csinosakat fel sem engedte a portás. A helyi legendák szerint mentek már innen lányok férjhez is, vidéki norvég lakatosokhoz és könyvelőkhöz.

Búvady is a pulthoz ült, egy gyönyörű, ismerős cigánylány mellé, aki nappal a Híradó moziban volt ruhatáros. A lány kérdően nézett rá, derékből kicsit felé emelve káprázatos dekoltázsát.

– Csak izsom valamit – mondta Búvady, és kért is egy rendes jamaicai rumot, azt kortyolgatta aztán a szépséges mellek, combok, bokák, csípők, vállak és fenekék között. Arcok is voltak, persze. Szép arcok. De arcot nem itt keres az ember, gondolta éppen Búvady, és bólintott is, amikor belépett Annamari.

Kicsit billegett a fekete túsarkúban. Búvady ereiben hangosan felzúgva lódult meg a vér, amikor megismerte. Nő volt már régen, nem lány, csodás gömbölyű ívek mozdultak

és hullámzottak egymásba, ahogy jött, csak a bokája volt vékony, törékeny.

Annamari letette Búvady mellett a retiküljét a pultra, és felült a bárszékre. Úgy ült föl kis fekete koktélsruhájában, barna combján úgy villant meg a bár buta vörös fénye, hogy Búvady lélegzete is elakadt.

– Magyar vagy? – fordult felé Annamari.

– Azt hiszem – felelte Búvady rekedten.

A lány kicsit elhúzta a száját, és már el is fordult. Nem csak csalódottnak látszott, de némileg sértődöttnek is, mintha Búvady meg akarta volna téveszteni, mintha németnek, egyenesen nyugatnémetnek tettette volna magát, vagy amerikainak. Esetleg norvég pedikűrösnek. Annamari száraz martinit rendelt és rosszkedvűen nézett körül, alig volt már vendég, kint már meg is virradt, de az ablaktalan, sötét bárban erről még senki nem értesült.

– Most mit bámulsz? – nézett végül Búvadyra.

– Téged. Nagyon szép vagy, még mindig.

– Hogyhogy még mindig? Ismersz talán? Nem hiszem, mert új vagyok itt. Na, mind egy. Nem fogok itt dumálni veled, mert csak rontod a boltot. Vagy... van pénzed?

Búvady elgondolkodva nézte, arra gondolt, hogy szép a lába, de nem is annyira szép, mint inkább kedves. Kedves láb, kedves völgy a két telt kebel között, kissé hátraugró, kedves seggecske. Így látta. Ezért azt mondta Annamarinak: – Van. Pénzem.

Amikor egy jó óra múlva kilépett a szállodából, már sütött a nap, buszok és teherautók dübörögtek a Moszkva tér felé, teli volt a Szilágyi Erzsébet fasor emberrel. A hajába túrt, és inge ujján megérezte Annamari illatát. Vagy legalábbis a parfümjéét.

Előkotort egy cigarettát, meggyújtott egy szál gyufát, és tenyerét úgy hajlította a láng köré, mintha a lány mellét érintené meg finoman. Ujjbegyeiben még ott volt.

Állt a nagy kék ég alatt, és figyelte magát, hogy mit érez. Érzett részegséget, érzett szabadságot. Még egy kis fáradtságot is. De szégyent nem.

– Ajjaj. Öcsém facsiga – gondolta, és elindult a Fogas büfé felé, hogy megigyon valamit.